

УДК 929.52С.Сярчинський
DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/54-2-5>

Леся СМУТОК,

orcid.org/0000-0001-8918-2258

кандидат історичних наук

доцент кафедри всесвітньої історії та спеціальних історичних дисциплін
Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка
(Дрогобич, Львівська область, Україна) *lesiasm77@gmail.com*

Ярослав ЛИСЕЙКО,

orcid.org/0000-0003-3404-7221

кандидат історичних наук,

асистент кафедри історії, музеєзнавства і культурної спадщини
Національного університету «Львівська політехніка» (Львів, Україна)
lyseyko@gmail.com

ШЛЯХЕТСТВО ФРАНЦИСКА СЯРЧИНСЬКОГО, ПЕРШОГО ДИРЕКТОРА НАУКОВОГО ЗАКЛАДУ ІМ. ОССОЛІНСЬКИХ У ЛЬВОВІ

Публікація має на меті з'ясувати обставини шляхетського походження Франциска Сярчинського, польського культурно-освітнього діяча, науковця, першого директора наукового закладу ім. Оссолінських у Львові. Методологія дослідження оперта на принципах історизму й використання методів дослідження біографістики та просопографії. Наукова новизна полягає у докладному вивченні обставин підтвердження Франциском Сярчинським шляхетського статусу. З'ясовано місце народження його предків. Публікується сертифікат шляхетства, виданий Франциску Сярчинському. Таким чином, з'ясовано, що Сярчинські не належали до місцевих шляхетських родин Руського воєводства. Адаже про родину відсутні відомості у актах перемишльського, львівського, сяноцького, галицького гродських і земських судів XVII – XVIII ст. Напевне, Сярчинські виводилися з сусіднього Сандомирського воєводства. На це вказує та обставина, що дід Франциска Сярчинського Йоан був урядником сандомирської гродської канцелярії. У Руському воєводстві Сярчинські опинилися завдяки шлюбом. Згаданий Йоан одружився з Магдалиною Дилинською, з родини, що з XV–XVI ст. проживала у Сяноцькій та Перемишльській землях. Подібно його син Людовік одружився з Францискою Хиановською, представницею родини, яка щонайменше з початку XVIII ст. мешкала на теренах Перемишльської землі.

Після першого поділу Речі Посполитої Руське воєводство опинилося у складі Австрійської імперії. Відтак місцева шляхта змушена була підтверджувати свої права. Ця процедура не оминула Сярчинських. Спершу шляхетство підтвердили двоє старших братів Франциска Сярчинського, який у 1780–90-х роках перебував поза межами Галичини. Повернувшись до Ярослава, Франциск Сярчинський під кінець життя заопікувався справою підтвердження свого шляхетського статусу. До цього кроку його підштовхнуло бажання увійти до Станового сейму Галичини.

Ключові слова: Франциск Сярчинський, Комарницькі, шляхта Галичини, сертифікат шляхетства, Оссолінеум, біографістика.

Lesia SMUTOK,

orcid.org/0000-0001-8918-12258

PhD (History),

Associate Professor at the Department of World History and Special Historical Disciplines
Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University
(Drohobych, Lviv region, Ukraine) *smutokigor@gmail.com*

Yaroslav LYSEYKO,

PhD (History),

orcid.org/0000-0003-3404-7221

Associate Professor at the Department of History, Museum Studies and Cultural Heritage
Institute of the Humanities and Social Sciences of Lviv Polytechnic National University
(Lviv, Ukraine) *lyseyko@gmail.com*

THE NOBILITY OF FRANZYSK SYARCHYNSKY, THE FIRST DIRECTOR OF THE NATIONAL OSSOLINSKI INSTITUTE IN LVIV

The purpose of the publication is to find out the circumstances of the noble origin of Franzysk Syarchynsky, a Polish cultural and educational figure, scientist, the first director of the National Ossoliński Institute in Lviv. Methodology is based on the principles of historicism and the use of biographical and prosopographic research methods. The scientific novelty consists in a detailed study of the circumstances of the confirmation of the nobility status by Franzysk Syarchynsky. It was found out where his ancestors came from. The certificate of nobility, which was issued to Franzysk Syarchynsky in 1829, is published. Thus it was found that the Syarchynsky did not belong to the local noble families of the Ruthenian Voivodeship. After all, there is no information about the family in the acts of magistrates' and land courts of Przemyśl, Lviv, Syanotsk and Halych in the 17th – 18th centuries. Probably, the Syarchynsky came from the neighboring Sandomierz Voivodeship. This is indicated by the fact that the grandfather of Franzysk Syarchynsky, Ioan, was the official of the Sandomierz magistrates' chancellery.

The Syarchynsky ended up in the Ruthenian Voivodeship thanks to their marriages. The aforementioned Ioan married Magdalena Dylinska from a family that lived in Syanotsk and Przemyśl lands in the 15th and 16th centuries. His son Ludovik married Franzyska Khshanovska, a representative of the family, which lived on the territory of the Przemyśl land at least since the beginning of the 18th century. After the First Partition of the Commonwealth the Russian Voivodeship was part of the Austrian Empire. Therefore, the local nobility had to confirm their rights. The Syarchynsky also could not avoid this procedure. At first the nobility was confirmed by the two older brothers of Franzysk Syarchynsky, who was outside Galicia in the 1780s and 1790s. Returning to Yaroslav, Franzysk Syarchynsky was busy confirming his noble status at the end of his life. He was prompted to take this step by his desire to enter the Sejm of the Estates.

Key words: *Franzysk Syarchynsky, Syarchynsky, nobility of Galicia, certificate of nobility, Ossolineum, biography.*

Постановка проблеми. Біографія визначних діячів ХІХ ст. Галичини залишається одним з основних напрямків української та зарубіжної історичної науки. Адже такі студії дозволяють через призму життєписів окремих осіб реконструювати історичне тло, сформоване ширшими історичними процесами. Знаковою постаттю галицького суспільства австрійської доби був Франціск Сярчинський. Сповнена життєвих перипетій біографія цієї особи є доброю ілюстрацією того, як місцева еліта, представлена в основному польською шляхтою, адаптувалася в умовах суспільно-політичних пертурбацій кінця ХVІІІ – початку ХІХ ст. Франціск Сярчинський знаний головню на культурно-освітній ниві, однак його діяльність у цій царині, й, зокрема, тісна співпраця з колишнім польським шляхетським середовищем (Оссолінськими, Чарторийськими тощо) може бути адекватно оцінена лише через призму того, що Франціск Сярчинський сам належав до шляхетського стану й надавав цій обставині вагомому значення. Останнє обумовило його енергійні заходи щодо підтвердження свого статусу у Відділі Станів з метою отримання відповідних документів, що засвідчували його шляхетське походження.

Аналіз досліджень та публікацій. Про Франціска Сярчинського писали головню польські історики, починаючи з середини ХІХ ст. Його коротка біографія уміщена до різноманітних словників та енциклопедій (K. D. Franciszek Siarczyński, 1902; Kawalec A., 2007; Korzon Kr., 1995–1996; Słownik polskich teologów, 1983; Słownik pracowników, 1972; Słownik historyków polskich, 1994). Певні

біографічні відомості про першого директора Оссолінеуму у Львові подають дослідники у своїх студіях до історії згаданого закладу з часу його створення та раннього періоду функціонування інституції (Kosiński J. A., 1992; Kosiński J. A., 1973; Łapiński Fł., 1973,). Оскільки Ф. Сярчинський доклався до формування та розвитку польської географії, його життєпис також був предметом наукових студій польських географів (Rzepa Z., 1967; Rzepa Z., 1969). Поодинокі публікації з історії освіти, діяльності католицьких чернечих орденів також містять окремі аспекти діяльності Франціска Сярчинського (Barycz H., 1963). Нарешті, у 2007 р. Агнешка Кавалець видала окрему монографію про дослідника, яка може слугувати своєрідним підсумком біографічних студій про вченого (Kawalec A., 2007). Усі вказані публікації, на жаль, оминають своєю увагою такий аспект, як отримання Франціском Сярчинським підтвердження на шляхетство, відтак питання залишається невисвітленим.

Мета дослідження. З'ясувати обставини та реконструювати деталі підтвердження шляхетства Франціска Сярчинського австрійською владою.

Виклад основного матеріалу. Франціск Сярчинський був типовим уособленням діяча польської культури та науки кінця ХVІІІ – початку ХІХ ст. Це засвідчують, зокрема, основні віхи його життя. Народився Ф. Сярчинський 1758 р. у с. Грушовичах на Перемишльщині у шляхетській сім'ї середніх статків. Його молоді роки минули в навчальних закладах. Спочатку – у єзуїтському колеґіумі в Ярославі та в Жешові, а після забо-

рони єзуїтського ордену він продовжив студії в освітніх закладах піярів. Завершуючи студії, Сярчинський побував в Жешові, де навчався риториці (1775–1776), згодом – у Меджирічі, де навчався філософії (1776–1778), й завершив навчання у Кракові, де вивчав теологію (1780–1781). У 1775 р. Франциск Сярчинський приймає чернечий постриг, а у 1783 р. висвячується на капелана. З кінця 1770-х років він розпочинає педагогічну діяльність, працюючи в піярських школах, а у 1781–1785 рр. переходить до Колегіуму Нобіліуму у Варшаві, де викладає граматику, географію та історію. У 1786–1789 рр. Франциск Сярчинський входив до викладацького складу Варшавського Королівського Колегіуму. Перебування у столиці та протекція старшого брата дозволили йому налагодити тісну співпрацю з королівським двором, котрий фінансував його наукові студії та видавничу діяльність. Втім, у 1790 р. Франциск Сярчинський полишив столицю та переїхав до Козениць, де отримав від короля статус пробоща. Остаточний поділ Польщі та пересування російських військ спричинило розорення Козениць, й у 1799 р. Франциск Сярчинський переїхав до Ланцута, де також перебував у ролі пробоща. У 1803 р. він перебрався до Ярослава, де осів остаточно. Упродовж 1790–1810-х років Франциск Сярчинський плідно працював в царині географії, історії, польської філології, завдяки чому під кінець життя мав реноме знаного ученого й підтримував тісні контакти з багатьма науковцями та культурно-освітніми діячами. Ця обставина й зумовила у 1826 р. його обрання на посаду першого директора Наукового закладу імені Оссолінських у Львові. 7 листопада 1829 р. Франциск Сярчинський помер, однак його короткотривале керівництво Оссолінеумом заклало підвалини функціонування інституції та визначило основні напрямки її діяльності (Korzon Kr., 1995–1996; Kawalec A., 2007).

Франциск Сярчинський, як зазначали неодноразово його біографи, народився у сім'ї Людвіка Сярчинського та Франциски Хшановської. Витоки роду Сярчинських викликають ряд питань, на які не вдається віднайти відповіді в документах періоду Давньої Речі Посполитої. Гербівник Каспера Несецького такої шляхетської родини не знає. Іполит Ступницький, натомість, стверджував, що Сярчинські належали до гербової спільноти Сас та “dziedziczyli już w XVI wieku na Rusi, gdzie Jan był różniej pisarzem grodzkim Przemyskim r. 1747, a syn jego Ludwik, dziedzic Izdebek, podczaszym Sanockim” (Stupnicki Hipolit, 1862, s. 50). Верифікація цих відомостей виказує їхню невідповід-

ність. Ян Сярчинський не міг виконувати у 1747 р. обов'язки перемишльського гродського писаря, адже з 12 лютого 1746 р. по 30 вересня 1748 р. цей уряд обіймав жидачівський ловчий Павло Йосиф Недзвецький (ЦДІАУЛ. Ф. 13. Оп. 1. Спр. 568. С. 2685; спр. 577. С. 1682). У переліку сяноцьких підчаших у XVIII ст. Сярчинські відсутні (Urzędnicy, 19876 s. 275–276). Загалом серед шляхти Руського воєводства, як засвідчують матеріали Вишньського шляхетського сеймика 1673–1772 рр., представники цього роду не зустрічаються (Akta Grodzkie i Ziemskie, 1914, t. 22; 1928, t. 23). Отже, твердження про проживання “na Rusi” упродовж кількох століть видається надуманим, як, зрештою, уся інформація з гербівника Ступницького. Залишається таємницею, звідки автор її почерпнув.

На нашу думку, Сярчинські походили з Сандомирського воєводства. Принаймні, так постає з легітимації, виданої у 1782 р. братам Антону та Яну Сярчинським. Вони надали документи, які засвідчили, що їхній дід Йоан виконував обов'язки регента при сандомирській гродській канцелярії (Смуток І., Смукот Л., с. 415). У Руському воєводстві Сярчинські осіли завдяки шлюбом. Згаданий дід Йоан одружився з Магдаліною Дилинською, яка походила з родини, що з XV–XVI ст. проживала у Сяноцькій та Перемишльській землях. Подібно його син Людвік одружився з Францискою Хшановською, представницею родини, яка щонайменше з початку XVIII ст. мешкала на теренах Перемишльської землі. (ЦДІАУЛ. Ф. 13. Оп. 1. Спр. 225. С. 113; спр. 226. С. 136; спр. 232. С. 110).

Під час підтвердження своїх прав колишньою польською шляхтою на теренах Галичини, Сярчинські в особі згаданих Антона та Йоана також опинилися серед тих кількох сот родин, які доклали зусиль, щоб отримати відповідне свідчення про своє походження. Їм довелося робити це двічі. Спершу брати подали документи до перемишльського земського суду та у 1782 р. отримали легітимацію. Однак вона містила помилкові дані про їхню матір. У документі вона була записана як Катерина Лоевська (ЦДІАУЛ. Ф. 165. Оп. 6а. Спр. 24. С. 394; ф. 165. Оп. 3. Спр. 4552. Арк. 32). Братам довелося повторно проходити процедуру підтвердження й у 1789 р. вони отримали другу легітимацію вже у Відділі Станів, де їхньою матір'ю зазначена Франциска Хшановська, дочка Казимира Хшановського (ЦДІАУЛ. Ф. 165. Оп. 6а. Спр. 33, с. 323–324, ф. 165. Оп. 3. Спр. 4552. Арк. 32). Серед отримувачів документу відсутній третій брат – Франциск. Ймовірно, це пов'язано з тим, що він перебував за межами Галичини, у Варшаві, де поринув у суспільно-політичні та освіт-

ньо-наукові справи. Можливо, не останню роль у цьому відіграло й те, що Франциск був духовною особою, отже, йому не потрібно було дбати про статус своїх нащадків, а священницький сан забезпечував його станіві привілеї як духовної особи. Зрештою, на схилі літ обставини змусили його клопотати щодо підтвердження шляхетства. Під кінець життя, перебравшись до Львова, він перейнявся справою отримання шляхетства, яке мало стати додатковим аргументом для того, щоб увійти до станового сейму Галичини і Лодомерії та брати участь у його роботі на правах повноправного члена. Для цього Франциску Сярчинському достатньо було подати докази про те, що він розпоряджається пребендою, з якої платиться ґрунтовий податок до державного скарбу. Відповідні докази він подав, адже направду володів такою пребендою у с. Щитна коло Ярослава (ЦДІАУЛ. Ф. 165. Оп. 3. Спр. 4552. Арк. 33–35). Втім, з невідомих причин Франциск вирішив одночасно отримати підтвердження на шляхетство. Ймовірно, він керувався міркуваннями про те, що, подаючи документи до Відділу Станів про своє матеріальне забезпечення, нескладно одночасно подати додаткові письмові свідчення про шляхетське походження й отримати заодно й сертифікат шляхетства. Тим більше, що це не становило для нього якихось труднощів. Його брати у свій час вже отримали легітимацію, й Франциску Сярчинському залишалося пред'явити докази того, що він їхній рідний брат та має тих самих батьків. Таким чином, поданого свідчення про хрещення було цілком достатньо. 28 лютого 1829 р. він отримав з костелу у місті Ляшки Муровані витяг з римо-католицьких книг про своє народження та обряд хрещення й пред'явив його у Відділі Станів (ЦДІАУЛ. Ф. 165. Оп. 3. Спр. 4552. Арк. 30). На підставі цього 29 жовтня 1829 р. Франциск Сярчинський отримав сертифікат шляхетства.

Висновки. Франциск Сярчинський по батьківській лінії належав до шляхти Сандомирського воєводства. Його батько і дід одружилися з шлях-

тянками з Перемишльської землі й переселилися на терени Прикарпаття. Першими шляхетство підтвердили двоє старших братів Франціска Сярчинського, який на той час перебував поза межами Галичини. Повернувшись до Ярослава, Франциск Сярчинський під кінець життя заопікувався справою підтвердження свого шляхетського статусу. До цього кроку його підштовхнуло бажання увійти до станового сейму Галичини.

16 жовтня 1829 р., Львів, сертифікат шляхетства Франціска Сярчинського, виданий Відділом Станів

Od Wyboru Stanów Królestw Galicyi i Lodomeryi No 691. Wielmożnemu J[ego]mości xiędzu Dionizemu Franciszkowi Ludwikowi trojga imion Siarczyńskiemu, kanonikowi przemyskiemu, dyrektorowi Biblioteki Narodowej imienia Ossolińskich.

Ex officio we Lwowe.

Wybor Stanowy Królestw Galicyi i Lodome-ryi, przekonawszy się dostatecznie z okazanej sobie wiarygodnej metryki chrztu, iż W[ielmożny] Jego-mość xiądz Dionizy Franciszek Ludwik trojga imion Siarczyński, kanonik przemyski dyrektor Biblioteki narodowej imienia Ossolińskich, jest Ludwika Siarczyńskiego i Franciszki Chrzanowskiej małżonków synem, Antonego zaś i Jana Siarczyńskich w metrykach Stanowych w tomie XV na stronie 323 legitymowanych bratem rodzonym, a tem samem Jana Siarczyńskiego i Magdaleny Dydyńskiej małżonków wnukiem, to Jego szlachetne pochodzenie niniejszym zaswiadcza, uwadamiając go oraz, iż stosownie do prośby w dniu wczorajszym Wyborowi Stanów podanej w poczet szlachty Krajowej w księdze XXII na stronie 134 metryk stanowych wpisany został.

Najiasniejszego Cesarza i Króla rzeczywisty tajny radca i podkomorzy Królestw Galicyi i Lodomeryi, gubernator i Stanów preses, August Longin, xiąże Lobkowicz.

Z Rady Wydziału Stanów Królestw Galicyi i Lodomeryi we Lwowie dnia 16 października 1829. Bojarski L[ocus]S[igillum]

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Смукот І., Смукот Л. Матеріали до генеалогії шляхти Галичини. Т. 2, ч. 2: Сертифікати шляхетства (Л – Я). Львів : Простір-М, 2020. 410 с.
2. ЦДІАУЛ – Центральний державний історичний архів України, м. Львів.
3. Akta Grodzkie i Ziemskie. *Akta Grodzkie i Ziemskie z czasów Rzeczypospolitej z Archiwum t.zw. Bernardyńskiego we Lwowie. T. XXII. Lauda Sejmikowie, t. III. Lauda wiszeńskie 1673–1732 r.* Lwów: Główny skład w księgarni Seyfartha i Czaykowskiego. Z I. Związkowej drukarni we Lwowie, 1914. 848 s.
4. Akta Grodzkie i Ziemskie. *Akta Grodzkie i Ziemskie z czasów Rzeczypospolitej z Archiwum t.zw. Bernardyńskiego we Lwowie. T. XXIII. Lauda Sejmikowie wiszeńskie, lwowskie, przemyskie i sanockie 1731–1772 r.* Lwów: Główny skład w księgarni Seyfartha i Czaykowskiego. Z I. Związkowej drukarni we Lwowie, 1928. 682 s.
5. Barycz H. *Wśród gawędziarzy, pamiętnikarzy i uczonych galicyjskich.* Kraków: Wydawnictwo Literackie. 1963. t. I. 344 s.

6. K. D. Franciszek Siarczyński. *Encyklopedia Kościelna*. T. XXV, Seleucjanie–Służebniczki. Warszawa : Drukarnia Czerwińskiego, 1902. S. 247-252.
7. Kawalec A. Franciszek Siarczyński (1758–1829). *Złota księga historiografii lwowskiej XIX i XX wieku*, [t. I], Rzeszów 2007. S. 13–34.
8. Kawalec A. *Ksiądz Franciszek Siarczyński. Życie i działalność*. Wrocław: Zakład Narodowy im. Ossolińskich, 2007. 328 s.
9. Korzon Kr. Franciszek Siarczyński. *Polski Słownik Biograficzny*. T. 36. Warszawa-Kraków, 1995–1996. S. 447-450.
10. Kosiński J. A. Franciszek Siarczyński. *Portrety ossolińskie – antologia wspomnień*, Wrocław: Ossolineum, 1992. S. 23–26.
11. Kosiński J. A. Prace bibliotekarskie pierwszego dyrektora Ossolineum ks. Franciszka Siarczyńskiego. *Rocznik Zakładu Narodowego im. Ossolińskich*. 1973. T. 8. S. 122–137.
12. Łapiński Fł. *U początków działalności wydawniczej Ossolineum 1817–1834*. Wrocław: Zakład Narodowy im. Ossolińskich, 1973. 232 s.
13. Rzepa Z. Franciszek Siarczyński. *Dziewięć wieków geografii polskiej*, Red. B. Olszewicz, Warszawa: Wiedza Powszechna, 1967. S. 132-134.
14. Rzepa Z. Franciszek Siarczyński jako geograf. *Ze Skarbca Kultury. Biuletyn. Informacyjny Zakładu Narodowego im. Ossolińskich*. 1969. T. 20. S. 5–72
15. Słownik historyków polskich. *Słownik historyków polskich*. Warszawa: Wiedza Powszechna, 1994. 632 s.
16. Słownik polskich teologów. *Słownik polskich teologów katolickich*, Warszawa: Akademia Teologii Katolickiej, 1983. T. 4. 586 s.
17. Słownik pracowników. *Słownik pracowników książki polskiej*. Warszawa–Łódź: Państwowe Wydawnictwo Naukowe, 1972. 1024 s.
18. Stupnicki Hipolit. *Herbarz polski i imionospis zasłużonych w Polsce ludzi wszystkich stanów i czasów, ułożony porządkiem alfabetycznym na podstawie herbarza Niesieckiego i manuskryptów*. t. 3. Lwów: K. Piller, 1862. 236 s.
19. Urzędnicy. *Urzędnicy województwa Ruskiego XIV – XVIII wieku*. Spisy. Oprac. Kazimierz Przyboś. Wrocław etc.: Zakład Narodowy im. Ossolińskich, 1987. 415 s.

REFERENCES

1. Smutok I., Smutok L. *Materialy do henealohii shliakhty Halychyny*. T. 2, ch. 2: Sertyfikaty shliakhetstva (L – Ya) [Materials for the genealogy of the nobility of Galicia. Vol. 2, part 2: Certificates of nobility (L – Ya)]. Lviv: Prostir-M, 2020. 410 s.
2. Tsentralnyi derzhavnyi istorychnyi archiv Ukrainy, m. Lviv. [CSHAUL – Central State Historical Archives of Ukraine, Lviv]
3. *Akta Grodzkie i Ziemskie z czasów Rzeczypospolitej z Archiwum t.zw. Bernardyńskiego we Lwowie*. T. XXII. *Lauda Sejmikowie* [Town and Land Files from the Commonwealth of Poland from the Archives, the so-called Bernardyński in Lviv. Vol. XXII. Resolution sejmiks] Lwów: Główny skład w księgarni Seyfartha i Czaykowskiego. Z I. Związkowej drukarni we Lwowie, 1914. 848 s.
4. *Akta Grodzkie i Ziemskie z czasów Rzeczypospolitej z Archiwum t.zw. Bernardyńskiego we Lwowie*. T. XXIII. *Lauda Sejmikowie wiszeńskie, lwowskie, przemyskie i sanockie 1731–1772 r.* [Town and Land Files from the Commonwealth of Poland from the Archives, the so-called Bernardyński in Lviv. T. XXIII. Resolution The Sejmiks of Vishnia, Lviv, Przemysł and Sanok 1731–1772] Lwów: Główny skład w księgarni Seyfartha i Czaykowskiego. Z I. Związkowej drukarni we Lwowie, 1928. 682 s.
5. Barycz H. *Wśród gawędziarzy, pamiętnikarzy i uczonych galicyjskich* [Among Galician storytellers, diarists and scholars]. Kraków: Wydawnictwo Literackie. 1963 t. I, 344 s. [in Polish].
6. K. D. Franciszek Siarczyński [Franciszek Siarczyński]. *Encyklopedia Kościelna*. T. XXV, Seleucjanie–Służebniczki. Warszawa: Drukarnia Czerwińskiego, 1902. S. 247-252. [in Polish].
7. Kawalec A. Franciszek Siarczyński (1758–1829) [Franciszek Siarczyński (1758–1829)]. *Złota księga historiografii lwowskiej XIX i XX wieku*, [t. I], Rzeszów 2007. S. 13–34. [in Polish].
8. Kawalec A. *Ksiądz Franciszek Siarczyński. Życie i działalność* [Priest Franciszek Siarczyński. Life and activities]. Wrocław: Zakład Narodowy im. Ossolińskich, 2007. 328 s. [in Polish].
9. Korzon Kr. Franciszek Siarczyński [Franciszek Siarczyński]. *Polski Słownik Biograficzny*. T. 36. Warszawa-Kraków, 1995–1996. S. 447–450. [in Polish].
10. Kosiński J. A. Franciszek Siarczyński [Franciszek Siarczyński]. *Portrety ossolińskie – antologia wspomnień*, Wrocław: Ossolineum, 1992. S. 23–26. [in Polish].
11. Kosiński J. A., Prace bibliotekarskie pierwszego dyrektora Ossolineum ks. Franciszka Siarczyńskiego [The library works of the first director of the Ossolineum, priest Franciszek Siarczyński]. *Rocznik Zakładu Narodowego im. Ossolińskich*. 1973. T. 8. S. 122–137. [in Polish].
12. Łapiński Fł. *U początków działalności wydawniczej Ossolineum 1817–1834* [At the beginning of the publishing activity of the Ossolineum 1817–1834]. Wrocław: Zakład Narodowy im. Ossolińskich. Wydaw. PAN, 1973. 232 s. [in Polish].
13. Rzepa Z. Franciszek Siarczyński [Franciszek Siarczyński]. *Dziewięć wieków geografii polskiej*, Red. B. Olszewicz, Warszawa: Wiedza Powszechna, 1967. S. 132–134. [in Polish].
14. Rzepa Z. Franciszek Siarczyński jako geograf [Franciszek Siarczyński as a geographer]. *Ze Skarbca Kultury. Biuletyn. Informacyjny Zakładu Narodowego im. Ossolińskich*. 1969. T. 20. S. 5–72. [in Polish].

15. *Słownik historyków polskich* [Dictionary of Polish historians]. Warszawa: Wiedza Powszechna, 1994. 632 s. [in Polish].

16. *Słownik polskich teologów katolickich* [Dictionary of Polish Catholic Theologians]. Warszawa: Akademia Teologii Katolickiej, 1983. T. 4. 586 s. [in Polish].

17. *Słownik pracowników książki polskiej* [Dictionary of Polish Book Workers]. Warszawa–Łódź: Państwowe Wydawnictwo Naukowe, 1972. 1024 s.

18. Stupnicki Hipolit. *Herbarz polski i imionospis zasłużonych w Polsce ludzi wszystkich stanów i czasów, ułożony porządkiem alfabetycznym na podstawie herbarza Niesieckiego i manuskryptów* [Polish armorial and names of distinguished people in Poland of all classes and times, arranged in alphabetical order on the basis of Niesiecki's herald and manuscripts]. t. 3. Lwów: K.Piller, 1862. 236 s.

19. *Urzednicy województwa Ruskiego XIV–XVIII wieku. Spisy* [Officials of the Ruthenian Province of the 14th–18th centuries. Lists]. Oprac. Kazimierz Przyboś. Wrocław etc.: Zakład Narodowy im. Ossolińskich, 1987. 415 s.